

Nézz fel Jézusra!

Suhai György

2021.09.17.

Azt hiszed, amit látsz vagy azt látod, amit hiszel?

Egy rendkívüli kihívásokkal teli időszakon megyünk át éppen. Kissé összeecsaptak a hullámok a fejünk fölött. Semmi sem úgy alakul, ahogy elterveztük, sőt sokszor pont az ellenkezője történik. Olyan, mintha egy többfrontos támadás alatt lennénk. Minden összedőlni látszik és egyre nehezebb elhinni, hogy Isten tényleg ura a helyzetnek, még ha az eszünkkel tudjuk is ezt. Többen bátorítottak arra, hogy nézzünk föl Krisztusra. Próbáltuk, de valahogy nem megy. Részben azért, mert nem biztos, hogy sikerült megragadni azt, hogy pontosan mit is jelent a gyakorlatban „felnézni” Krisztusra, részben pedig azért, mert egyáltalán nem olyan magától értetődő az, hogyha felnézek Krisztusra, az tényleg pozitív hatással lesz az életemre. Mert nem mindegy, hogy mit látok, amikor felnézek Krisztusra. Milyennek látom Krisztust a szenvedésben, a próbák között? Milyen Krisztus néz vissza rám onnan „fentről”?

Döbbenetes volt átélni azt, ahogy Isten maga válaszolt erre a kérdésemre. Az Apcsel 1-et tanulmányoztam nemrég, ahol a következőket olvassuk Jézus mennybemenetelével kapcsolatban:

Apcsel 1:9-11 Amikor ezeket mondta [Jézus], szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt szemük elől. Amint távozásakor merően az eget nézték, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, akik így szóltak hozzájuk: Galileai férfiak, miért álltok itt az eget nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, **ugyanígy fog visszajönni, ahogyan felmenni láttátok őt** a mennybe.

Mi az az „ugyanígy”? Pontosan hogy is ment fel Jézus a mennybe? Nézzük csak meg Lukács evangéliumának a végét.

Lk 24:50-51 Azután kivezette őket Betániáig, majd **felemelte kezeit, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük,** és felvitetett a mennybe.

Egy haldokló szerettünk utolsó szavainak mindig óriási súlya van. Ezek a szavak beleégetődnek az emlékezetünkbe, újra és újra visszacsengenek, féltve őrzött kincsként becsüljük őket. Ugyanilyen súlya volt a földről a mennybe távozó Jézus utolsó szavainak, de még inkább az utolsó emlékképnek, az utolsó vizuális élménynek, amit a tanítványai retinájába és ezen keresztül a lelkükbe, az elméjükbe akart égetni. Mi volt ez az utolsó kép?

Szeretett Jézusuk *felemelt kezekkel áldja őket*. Az angyalok pedig azt mondják, hogy *ugyanígy* is fog visszajönni! Jézus felemelt kezekkel áldva távozott el a földről és „ugyanígy”, felemelt kezekkel áldva fog vissza is jönni értünk. Nem tudok másra következtetni ebből, mint hogy *ő most is ugyanilyen felemelt kezekkel áld minket!* És ő azt akarta, hogy ez a kép rögzüljön bennünk: **a bennünket folyamatosan, kitartóan, megszakítás nélkül áldó Krisztus képe.**

Azt látod, amit hiszel vagy azt hiszed, amit látsz?

Ezzel pedig arra hív minket Jézus, hogy ne a körülményeinkből próbáljunk következtetni arra, hogy Ő vajon éppen hogyan viszonyul hozzánk (megharagudott rám? büntet, fenyít, nevel, fegyelmez a szenvedéssel? netán visszavonta az ajándékait, az áldásait?), hanem higgyük el, hogy ő folyamatosan áld minket, függetlenül a körülményeinktől, függetlenül az éppen aktuális nehézségektől, szenvedéstől, fájdalmaktól! Mindegy, hogy milyen élethelyzetben vagyunk, mindegy, hogy mit

tapasztalunk és érzünk éppen, a végső valóság az, hogy folyamatosan áldottak vagyunk! Ez Isten alapvető, változhatatlan viszonyulása hozzánk. Ugyanerről ír Jakab is:

Jak 1:17 Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosság Atyjától **száll alá** [gör. "jön le folyamatosan"], akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.

Mi ez az ajándék? Mi ez a folyamatosan ránk áradó áldás? A Szentlélek!

Gal 3:13-14 Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk...¹⁴ hogy az **Ábrahám áldása** Krisztus Jézusban a pogányokon legyen, hogy a **Lélek ígéretét elnyerjük** hit által.

Tehát nem sokkal azután, hogy Krisztus a kereszten magára vette az átkot és áldó kezeket emelve ránk a mennybe ment, Pünkösdkor ténylegesen ki is árasztotta ránk az áldást, (nem a törvény, hanem az Ábrahámnak ígért áldást!), a megígért Szentlelket.

1 Kor 2:12 Mi pedig nem e világ lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket, **hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.**

Ef 1:3 Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki **megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban.**

Tehát nem csak egy szimbolikus kézmozdulatot tett, az istentiszteletek végén megszokott lelkészi áldáshoz hasonlóan, azt várva, hogy ha nagyon erősen koncentrálnak erre az emlékképre, akkor el fogjuk tudni hinni, hogy áldottak vagyunk, hanem ténylegesen meg is áldott bennünket valamivel. Önmagával áldott meg bennünket! A Vele való legszorosabb, legvalóságosabb közösséggel. A Szentlélek által Ő maga költözött belénk! „Íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”, sőt „bennetek vagyok”!

Jn 14:17-18 Az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert **nálatok lakik, és bennetek marad.**¹⁸ Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok.

Ő eljött hozzánk. A Szentlélek által egy rendkívül gazdag áldáscsomagot kaptunk! És ezt az áldást már soha senki és semmilyen körülmény nem veheti el tőlünk! A sátán persze mindent elkövet, hogy megpróbáljon megfosztani bennünket az áldástól, sőt, hogy megpróbálja elhitetni velünk, hogy már nem vagyunk áldottak. Jézus azt mondta róla, hogy ő egy tolvaj!

Jn 10:10 A tolvaj nem másért jön, hanem hogy lopjon öljön és pusztítson: **én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben éljenek.**

Nem Isten fosztogat! Nem ő akarja megkeseríteni, megrabolni az életünket, ahogy Jób gondolta (Jób 6:4)! Nem Isten az ellenségünk, hanem az ördög (1 Pét 5:8)! Ne Istenre haragudj, hanem az ördögre (Zsolt 139:21:22)! Állj ellene a nehézségek között és annál inkább közeledj Istenhez és az ördög előbb-utóbb kénytelen lesz elfutni tőled (Jak 4:7). Egy pillanatig se engedd, hogy a kísértő elhitesse veled, hogy Jézus az egyik kezével áld, a másikkal pedig elveszi az áldást.

Tartsd a szemed előtt a téged folyamatosan áldó Krisztus képét! És ezen keresztül szemlélj az életed eseményeit, nehézségeit, küzdelmeit is. Akkor is örökre áldott vagy, akármi történik is veled (1 Pét 3:9)! Ez olyan, mint amikor Péternek kellett feszülten Jézuson tartania a szemét, amikor a háborgó tengeren járt. Ugyanígy kell nekünk is az áldó Krisztusra szegezni a tekintetünket. A talpon (és néha a fizikai életben) maradásunk függ ettől!

Ne a hullámokra nézz, hanem nézz föl Krisztusra!